

ΚΑΘΙΔΡΥΜΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΤΑΛΑ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΔΕΙΞΗ ΥΠΟΤΡΟΦΩΝ
ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΣΤ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ:
ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΕΡΑ:
ΣΠΑΡΤΗ, 24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2020

ΒΑΘΜΟΣ 1^{ου} ΒΑΘΜΟΛΟΓΗΤΗ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΣ	ΟΛΟΓΡΑΦΩΣ	ΥΠΟΓΡΑΦΗ

ΒΑΘΜΟΣ 2^{ου} ΒΑΘΜΟΛΟΓΗΤΗ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΣ	ΟΛΟΓΡΑΦΩΣ	ΥΠΟΓΡΑΦΗ

A. ΚΕΙΜΕΝΟ: Από το Βιβλίο Γλώσσας ΣΤ' Δημοτικού, Ενότητα 3η, 28η Οκτωβρίου

Ο πόλεμος που οι καβγατζήδες Ιταλοί έκαναν εναντίον των φιλήσυχων Ελλήνων το 1940 άλλαξε τη ζωή όλων και τις συνήθειές τους, ακόμη και του Άκη, που ξαφνικά άρχισε να τρώει μόνος του, προς μεγάλη απορία του μπαμπά του, της μαμάς του και της θείας του Γαζίας. Μόλις τελείωσε ο πόλεμος, και η Κατοχή μαζί, οι ιστορικοί άρχισαν να γράφουν τις ιστορίες τους για να μάθει ο κόσμος πώς πέρασαν και αυτοί και οι άλλοι. Ξέχασαν όμως τον Άκη και την οικογένειά του. Γι' αυτό κι εκείνος έγραψε ένα βιβλίο στο οποίο εξιστορεί τις περιπέτειές του στη μικρή επαρχιακή πόλη που πέρασαν φιλοξενούμενοι στο σπίτι της υπηρέτριάς τους Δωροθέας δύο ολόκληρα χρόνια μαζί, τόσο τους άρεσε τους άρεσε η ζωή εκεί! Με το γνωστό του τρόπο περιγράφει τη ζωή με τους δικούς του, με τους φίλους του, τα παιχνίδια τους, αλλά και τους Ιταλούς που είχαν αναστατώσει τον τόπο με τα μαντολίνα τους και τις ζαβολιές τους, και βέβαια για τις κασκαρίκες που τους έκαναν οι κάτοικοι για να βγάλουν το άχτι τους. Το βιβλίο του Άκη μας διδάσκει ότι τα παιδιά βλέπουν τα πράγματα με το δικό τους μάτι, γι' αυτό δεν πρέπει να τα παρεξηγούμε όταν και τον πόλεμο τον βλέπουν διασκεδαστικά. Στο κάτω κάτω, άλλο πόλεμος κι άλλο βιβλίο...

Ήρθαν (Και όλα έγιναν σαν ξένα)

Στην αρχή που είχαν έρθει περπατούσαν στους δρόμους και μερικοί Έλληνες στρατιώτες γύριζαν στα σπίτια τους κουρασμένοι κι αδυνατισμένοι κι αξύριστοι γιατί είχαν έρθει από την Αλβανία με τα πόδια. Οι αρβύλες τους ήταν τρύπιες κι άλλοι ήταν ξυπόλυτοι και πεινούσαν και οι στολές τους ήταν ξεσκισμένες και χωρίς κουμπιά. Ο κόσμος τούς λυπόταν και τους συμπονούσε και τους έδινε τσιγάρα κι άλλοι ψωμί και καλαμπόκια ψημένα. Όσοι δεν είχαν τι να τους δώσουν τους έλεγαν να κάνουν κουράγιο κι άλλοι τους έλεγαν παροιμίες, πως η ζωή είναι ρόδα και γυρίζει και πως πίσω έχει η αχλάδα την ουρά.

Οι Ιταλοί ζήλευαν που έβλεπαν τόση αγάπη για τους Έλληνες κι όχι και γι' αυτούς, που μάλιστα είχαν φύγει μακριά από την πατρίδα τους και ζούσαν στην ξενιτιά στη δική μας πατρίδα, και μια μέρα έβγαλαν μια αυστηρή διαταγή όλο ζήλια που απαγόρευε στους στρατιώτες μας να γυρίζουν με τις στολές τους και τους ανάγκαζε να φορούν κανονικά ρούχα.

Ο γιος της κυρίας που κάθεται πίσω από το σπίτι της παλιάς δασκάλας μόλις γύρισε από την Αλβανία είδε κάτι Ιταλούς που τον κοίταζαν ειρωνικά και νευρίασε και αγρίεψε και τους φώναξε «Αέραα!». Εκείνοι έφυγαν φοβισμένοι, αλλά γύρισαν πίσω με άλλους και άρχισαν να τον χτυπούν και να του δίνουν κλοτσιές, ώσπου ο κακομοίρης έπεσε κάτω κι εκείνοι τότε του έδιναν πιο πολλές, κι όταν είδαν πως είχαν μαζευτεί γύρω τους άνθρωποι θυμωμένοι έτοιμοι να τους βουτήξουν και να τους βάλουν κάτω και να τους πατήσουν, κιτρίνισαν και κοκκίνισαν και πρασίνισαν σαν τις στολές τους και χαιρέτησαν με ευγένεια και έφυγαν για να γλιτώσουν, κάνοντας πως κάτι θυμήθηκαν ξαφνικά και έπρεπε κάπου να πάνε μην αργήσουν.

Εμείς τα παιδιά δεν έχουμε πολλή όρεξη να πηγαίνουμε σχολείο και οι γονείς μας μας στέλνουν με το ζόρι και μας λένε πως όπου να 'ναι τα πράγματα θα καλυτερέψουν και, αν δεν καλυτερέψουν, θα συνηθίσουμε, που είναι χειρότερο, αλλά δε θα φαίνεται χειρότερο, γιατί οι συνήθειες έχουν αυτό το καλό. Δε λέω, σ' εμάς τα παιδιά ποτέ δε μας άρεσε να πηγαίνουμε σχολείο και τόσα χρόνια πηγαίναμε για τις εκδρομές και για να παίζουμε στα διαλείμματα, ενώ τώρα πηγαίνουμε όλο λύπη και πολλά παιδιά έρχονται νηστικά και καθόμαστε στα σκαλάκια και στα πεζούλια και λέμε αινίγματα κι ο σχολίατρος είπε πως, αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, πολλοί μαθητές θα πάθουν αδανομάθεια.

Η εφημερίδα του μπαμπά όλο μικραίνει και δεν είναι κατάσπρο το χαρτί της, όπως πριν, και γράφει μόνο πόσο ακριβύνανε τα πράγματα και πως γι' αυτό δε φταίει ο ιταλικός στρατός, αλλά οι σύμμαχοί μας οι Άγγλοι, που κάνουν πως θέλουν το καλό μας αλλά ανεβάζουν τις τιμές επίτηδες για να λένε ότι τις ανεβάζουν οι κακοί Ιταλοί, για να μην τους αγαπάμε.

Ο μπαμπάς διαβάζει προσεκτικά αυτή τη φτωχική εφημεριδούλα για να δει μήπως ο ανθυποστρατηγός έβγαλε μια καινούρια διαταγή και απαγορεύει κάτι ακόμη, γιατί, αν δεν το ξέρουμε, μπορεί να τιμωρηθούμε αυστηρά και, επειδή ο κόσμος δεν έχει φαγητό να φάει, έγιναν τα συσσίτια που πηγαίνουμε όλοι και περιμένουμε από το πρωί με μία κατσαρολίτσα πότε θα φέρουν τα καζάνια να μας μοιράσουν φασουλάδα χωρίς αλάτι και λάδι, αλλά μόνο με λίγα φασόλια μέσα σε πολύ νερό. Όταν έρχονται, τρέχουμε και στριμωχνόμαστε ποιος θα πάρει πρώτος, γιατί δε φτάνει κάθε μέρα για όλους και οι τελευταίοι δεν παίρνουν και γίνονται τσακωμοί ακόμα και ανάμεσα στους φίλους και ανάμεσα στους γονείς και στα παιδιά τα δικά τους και των άλλων.

Κυριάκος Ντελόπουλος, *Ο Άκης στα όπλα*, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 2002 (διασκευή)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Το απόσπασμα που διαβάσατε ξεκινάει με τη φράση «Στην αρχή που είχαν έρθει περπατούσαν στους δρόμους...». Ποιους εννοεί ο συγγραφέας ότι είχαν έρθει στην πόλη; Σε ποια ιστορική περίοδο αναφέρεται, σε αυτή του Ελληνοϊταλικού πολέμου, της Κατοχής ή της Απελευθέρωσης; Να αναφέρετε ένα σημείο του κειμένου που να τεκμηριώνει τον χρόνο στον οποίο διαδραματίζονται τα γεγονότα.

[Μον. 3]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Η αφήγηση στο απόσπασμα γίνεται από κάποιον μεγάλο ή από ένα παιδί; Μπορείτε να δικαιολογήσετε την απάντησή σας με φράσεις του κειμένου;

[Μον. 3]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. Να χαρακτηρίσετε τις παρακάτω προτάσεις ως προς τη δομή τους (απλές, επαυξημένες, ελλειπτικές, σύνθετες):

- Η εφημερίδα του μπαμπά όλο μικραίνει →.....
- άλλοι ήταν ξυπόλυτοι →
- για να μην τους αγαπάμε →
- οι στρατιώτες γύριζαν κουρασμένοι κι αδυνατισμένοι →

[Μον. 2]

Dotted lines for writing.

Σπάρτη, 24 Οκτωβρίου 2020

Οι εισηγήτριες

Δεμοιράκου Μαρία

Χίου Αντωνία